

R. F. Magjer

Erotika

R. F. Magjer

Erotika

RUDOLFO FRANJIN MAGJER

EROTIKA

22
SVEUČILIŠTE
JOSIPA JURJA STROSSMAYERA
U OSIJEKU
GRADSKA I SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
OSIJEK

Broj inventara: 366.421

Signatura: 886.2-9

GRADSKA I SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
OSIJEK

871311617

ČEKO SAM TE ...

Čeko sam te, draga, kao cviet što pruža
Čašku sunca traku, pa da je ogrije
I okriepi slabu, što uz niski džbunak
U sjenatom hladu i vene i mrije.

Čeko sam te, draga, kao meko srce
Kad u grudji slabo od umora klone
I nov život traži. Dan je na izmaku.
Sumrak svilni tamo za bregove tone.

Čeko sam te, draga... a to već i mračak
Povlači se. Rieka plava smirila se
I tek lieni vali kidaju se, gube.
Pusti kraj svjetiljke ladareve krase.

Čeko sam te, draga... U glavi šumori
A tielom mi trnci ledni podilaze,
Pa užiju vatru. A ta peče, boli,
Ko da demon sikće i jakrepi laze.

Čeko sam te, draga... Ja već gledam: Ti si
Uljegla mi u dom. Duša moja sluti
Uzbudenost. Lako u san niše topli
Gugut sve, što ljubav i ravna i puti.

Čeko sam te, draga... sat za satom bježi,
A već mrak pred danom počinku se sprema;
Ja još čekam, draga, sam vjerujem sebi
I nadam se; ali — tebe nigdje nema...

U PROLJET . . .

U proljet, kada gaj
I šuma listom lista,
A cvietom prvi sjaj
Kap rosice zablista —

Ko zlatni sunca trak,
Što gustu tamu dani,
Tad bjega, mrije mrak
I sanak uspavani,

U proljet, kada kras
Otajna srce rubi,
Uzdržće meki glas:
Ah, draga, ljubi, ljubi!

MOJA LJUBAV

Moja ljubav slatko šapće
Slatki san i slut:
Daj mi draga cjelov topli
I zagrljaj krut.

Znaš: ja ljubim mladost svježu
Ko svoj život sam,
Ako ti mi čar svoj kratiš —
Gasnut će mi plam.

Moja ljubav kao cvijet
Čeka rose sjaj,
Da oživi i procvate —
Draga, dođi, daj!

KRAJ PRISTANIŠTA . . .

Uz obalu šćem. Aleja kestena
Pružila se u dalj. Drvlje tanko, krhko
I grbave grane. Po putu je sjena
Išarala ćilim. Putem lišće prhko.

Šušanj šušti, mota, a šum nekud bono,
Ko disakord struji. Slušam ga i ćujem —
Pjesmu svoje duše, pa ko džbun sam klon'o
Kad ga oštrac sreže. I tad priću snijem:

Priću, plavet neba, što će s dragom doći,
Pa da gugut puni prazna naša njedra,
Ođje fijuka vjetar, ko bura u noći,
Kad prije tog smuti osmijeh dana vedra,

Pa suzom prosuzi. O Ti . . . željno gledam
Kako talas valja talas i svijetli
Jače voda tokom. Sa nje drhtaj ledan
Nosi vlagu. — Zadnji već se ćuju pietli.

Zdrava večer. Suton uz to velom magle
Po kraju sve muti. Ćekam ladu, a njoj
Još ni traga. Pustoš. Ćežnje pliju nagle.
Rad bih na kraj svieta, amać vrevi danjoj

Zadnjim trakom gdje se smrca bliži, pa da
I sam predam. Ali prije samo da su
Sni predamnom, što sad čekam. Slatka nada...
Varaš li me? Gle: u mraku vatra sasu

Pregršt plama, pak se vodom iskra vrea,
Kidaju se zrake, pjene tamni vali,
A što suklija dim i staje kucaj srca,
Mnijem: kraj je mom životu, draga, znaš li?!

U to fićuk rezak zvižne, zrak proreže,
A palubom cinkaj zvona jekne. Vreva,
Bacaju se tanki lanci i stup veže
Teška ruka. Žamor. Ljudstvo kao pljeva

Do izlaza spješi. Ja još stojim. Oči
Ni da trenu. Gdje je? Napinjem se. Ruka
Dršće od čekanja. Je l' tu? Hoće l' doći?
I kroz drhtaj trnci tresu. Bol i muka

Samnom pako dijele. A noć crna. Magla
Svuda. Mnijem: smrt već ide. Sad će k meni
Sve da sori. Ništa ne znam... Nagla
U to sjen prostruji. Svježost. Posmjeh sneni

S crna oka u mrak šikne. Klik i vrisak
Krv zavilla: Ti si! Sad nek drvlje krhko
Noćnu sliku šara. Nas će ruke stisak
Svietom vodit. A što nogom lišće prhko

SVEUČILISTE
JOSIPA JURJA STROSSMAYERA
U OSIJEKU

GRADSKA I SVEUČILIŠNA
KNJIŽNICA OSIJEK

Sve šušti i mota, a šum nekud bono,
Ko disakord mili, pa slušam i čujem
Pjesmu prošlih dana — to je što sam klono
U čežnji, jer s Tobom sviet svoj novi... snujem.

ČASOVI

Opet istim putem, gdje stara prodrta
Na sve strane kljma, pa opeka sitna
Pod nogom se runi. Kraj nas kestenova
Aleja već pupi i na granju kitna

Zelen jedra dršće. Proljet razasla
Miris svieži. Zemlja rahla poorana
Pružila se u dalj. Opaja i draži
Čar života novog. Gle: s mojih usana

Mnogo bih ti reko, a sve utomljuje
Tajna sluti, što nas nieme podilazi,
Pa šutimo kao niemi grob i pogled
Svjet naš gali. Kraj nas duga sjena plazi

I na lakom svjetlu ugiba se drumom,
Gdje ključa i vrije buka. Sve se mota
I naprijed brza. A za nama prošlost
Pružila se duga ljubavnog života:

Onaj meki baršun, što nas obavija
U čarobnu priču slatkog sponinjauja,
Kad se dvoje ljube: Gle: u mojoj duši
Još kandilo gori i plam sveti klanja,

A tamjanov miris krijepi i svježi.
I sad gdje te imam, a noć topla pada,
Utišno sam posve, bez riječi i glasa.
U meni je vjera i s ljubavlju nada,

Pa najrade mrijet bih il za uvijek šutke
Tobom istim putem put u vječnost krenut,
A što krvca ključa i svud žurba plije,
To nek svijetu bude. Ja bih htio svenut,

Kao cviet kad svene tiho i bez svijesti,
Pa da uđem neba zvjezdanog u tamu,
Gdje se šutke zbori il šapće i tepa
I dršće i gori drhtavom u plamu...

NA SAONIKU

Cinkaju saone u tu zimnju večer
Magle, što drhture nad sanenim mrakom
Puste šume. Tu je bjelina ko šećer
Prostrta i sniva. Na časove zrakom

Hrzne hrzaj konja ili na svom logu
Bačuška zavitla i bič zafijuka.
Gledam ga: ko dren je, ispružio nogu,
Pa ni da se makne. Neka tajna muka

Izgriza mu dušu i uzdom poteže.
A suton sve crnji mračnu pjesmu sklada
Skoravitim putom. Saona trag reže
I odmiče kasom. Magla i snieg pada.

Ja sam ozirem se. Drhturim pun sluti.
Kraj nas teče Dunav. U noć snenu gledam
I dah slušam šume, pa ko da mi muti
Zimnja večer spomen. Pred obmanom predam.

Cinkaju saone... brže ati lete.
Čas dva, pa će skrenut niz brdo u dolu,
Gdje nas družba čeka. Tu će da posvete
Novo ljeto pjesmom u daru i molu.

I sve će oživjet od stotine glasa,
A ja ću tek snivat o kolibi jednoj
Milovane moje. Eto oko pasa
Već ju hvatam u toj zimnoj noći jednoj,

Gdje se cakli inje i sniježni vrši,
Pa u šaptu niemom ne znam ništa reći
I ako me tajni porivi i srsi
Podilaze topli sve jači i veći.

Glava pada jednih posred njenih grudi
I duša se njiše... njiše i drijema.
U to mukli kopkaj oda sna me budi,
A cinkaj saona utihne posvema — —

ZIMNJA PJESMA.

Pod nogama snieg škripi i spušta se zimnji mračak,
A u dalji plije zadnja žurba dana, zadnji tračak,
Pa se vere duž aleje kestenova, gdje smo stali,
I uz gugut ljubav toplu zakleli i vjeru dali.
Tvoja svježa ruka drži ispod ruke ruku moju
I šapćem ko drevna priča svoj život i tugu svoju.

Gle: na drvlju inje dršće, kao srce sred njedara,
A prelest se tajna bliži, gugut topli odgovara
Tiho, tiše i sve slade šapat šaptu usna pruža
Toploj usni. Je li, dušo, da još cvate rumen-ruža,
Samo sad, a led joj kolo latica je sputo nježnih,
A to meko pahulje je i snieg samo veo snježni,

Što nas gali i što daje, da su srca ko dva cvjeta,
A ljubav je miris, koji iz dna duše duši lieta,
Pa nas jača, pa nas kriepi i ja padam ko san bajni,
Gdje sam spleo ponajljepši vienac sreće dugotrajni.
A što snijeg pod nogama škripi, pa nas od sna preza,
To je samo, dušo, tamjan najljepšega našeg veza —

Prijateljstva i ljubavi, vječni akord naše sluti,
U životu da u mom cviet najdraži uvenuti
Nikad ne će. Zato nemoj skanjivati biti moja,

Kad na svijetu ništa nemam, osim Tebe, što me krili,
Nebo moje, moj najljepši san i spomen tajnokrili,
Što me diže, što me kriepi, pjesma moja, neven-hvoja!

Znaš: ja ne znam ljubav kriti, nit sam ikad sretan bio,
A sad ćutim, da sam našo sve, što ljubav može dati
I ako sam iz očiju dosta suza... dosta lio,
Al toga mi žao nije. Kao anđel, što sviet zlati,
Budi ono, što si bila, sve dok zadnji dana mračak
Ne pomuti sve mi moje, moj najljepši sunca tračak.

A i onda vrh mog groba, još će pjevat tanka lira,
Glasat će se srce bono onkraj groba i duplira
Mekim glasom od sto rieči, a sve bit će jedna jeka,
Da sam samo za te pjesme vio sjetan izdaleka,
Kad si taino u osami tople suze za me lila
I na zemlji moj anđeo čuvvar stahni... meni bila.

NA PREVOZU

Plove sante leda... jedna drugu valja,
Oštricom zarezana privezanu ladu
Uz obalu, gdje se crnim ugljem kalja
Putnik svaki. Gledam. Baš se dvoje nadu

Na palubi. Stisak ruke sved još traje,
A brodić već reže. Val za valom grabi
Kao neman, pa se u potragu daje
Ispod pjene, koja mutni Dunav vabi.

Prolaze me srsi pri pomisli, da bi
Lako svi se našli u toj mutnoj vodi,
Kad bi samo htjela Samrt da zagradi
Svojom oštrom kosom, kako njoj to godi.

A što ono dvoje u času su jedno,
Tko još za to pita? Je l' to ljubav vrela,
Prva?! Ja zaronih u to more ledno,
Pa tek vidim maglu i polja bijela.

Kriknuo bih, zvao, prošlost svoju davnu,
Kad sam i sam sreću tražio u sniegu
I tumarao kasno do u ponoć davnu,
A sve zalman. Eno dom pust na brijegu.

Obmana je takva drhtala u mraku...
Milovana moja kupa se u suzi
I tek uzdah šalje. Ja ju ćutim laku,
Pijem želju svaku rodenu u tuzi

I proklinjem Vjernost i Ljubav i Nadu
I sam sebe grizem, što nas Usud dieli — —
Plove sante leda... Vjeru sada mladu
Ono dvoje teпа. A mene je vreli

Znoj oblio licem, pa sam zateturo
I ko pijan hvatam na mostu za gredu,
Pa koračam teško... Plovi nebo suro,
Gavran ptica crna školja se po ledu.

IDEM...

Idem i idem... kraj mene crkva,
Ulica pusta i tamna
Stere se niemo, a tamo vatra
Daleko žmiruca plamna.

Idem i idem... sam sam sved, bogati
I patnik ušao u se
Samotnim putem, vjetrom gdje prve
Procvale čaške se truse.

Idem i idem... kraj mene, je l' san?
— Ti zastaješ blida. Ruka
Beskrvna dršće i moja lako
Laća se tvojega struka.

Idem i idem... Vijek mi svaki
Časak je. Užižem pako
Šutke, a onda fićukom reskim
Osjećam: zloduh nas tako.

Idem i idem... bez cilja korak
Odmiče neznanim krajem.
Zašto i čemu ne pitam, kada
Nit znam što, čemu, nit stajem.

Moja tek duša u Tebe moli
I traži najljepše moje,
A ti bez rieči snatrivo pružaš
I suze i boli svoje — —

SKELOM

Plivaju sante leda
I brod odmiče mali,
A ja na palubi stojim,
Pjene se srebrni vali.

Časak još koji, i mi smo
Prispjeli drugoj obali,
Odje treba Ljubav da nadem.
Srce već dršće — zna li?

Napokon i taj čas došo,
Čas dugo željkovani,
A okom mojim magla
Svega me obeznani.

Svuda Te... svuda gledam,
Duša Te štete i traži,
Al tudi su ljudi svagdje
I pustoš mrakom straži.

Zaplakat mogla bi duša,
Plakat najgorče suze:
Nema Te nigdje, nema,
Ja ćutim sviet mi Te uze.

...I opet se vraćam brodićem
Natrag, gdje život vreba,
A nadamnom tamni i crni
Moj vedri komadić neba — —

I ČEKO SAM . . .

I čeko sam, čeko . . . prolazili sati,
A nitko da hvata za kvaku na vrati,
Pa da trgne mir i tišinu i šutnju,
Što razara srce i dušu i slutnju.

I čeko sam, čeko . . . sa grane kestena,
Kraj prozora mojeg, dršće krošnja snena
I pupi već svježi propupili. Gledam
Igru toplih zraka, pred kojima predam,

Pa sam kao sužanj. Čekam život novi.
Hoće l' doći? Gdje je? Možda svietom plovi
Kao barka morem, pa ne zna ni puta,
Ili u potaji suzu vrelu guta

I proklinje ljubav prvu, što sved pali,
Dok rukama lama, a svi ideali
Odmiču daleko, u kraj dalek svieta,
Gdje se samo žudi i snatri i lieta.

I čeko sam, čeko . . . prolazili sati,
A nitko da hvata za kvaku na vrati,
Pa da trgne mir i tišinu i šutnju,
Što razara srce i dušu i slutnju.

I čeko sam, čeko... vječnost bit će da je,
Što je tresla niemo mrtve uzdisaje,
Jer svud sretah korov, a nigdje smieh vedri,
— — Ti si onda došla kao plamen jedri.

SPOMINJANJE

Crkvice na briegu... kako ljupko, milo
Smiješi se toranj viti, što se pruža
Nad seocem k nebu i na njemu ruža,
Kad jutarnje zvono k misi zazvonilo.

Starinsko je ono zide k'o da novim
Životnim se velom samostanu tiho
Priljubilo. Slušam: baš vjetrić zanjih
Krošnjom stare lipe i ja brzam, plovim,

Preporoden lutam istim putem onim,
Gdje smo sretni stali. Nedjelja je bila.
Svieta mnogo, a nas dvoje svježih krila
Do rijeke sašli. Tu smo srcem bonim,

Daleko od ljudi, pošli zagrljeni,
Tražili okrepu i vjeru si dali.
Na mojoj se grudi tvoj posmieh zrcali,
A što srca čute, to su slatki treni.

U to i mrak došo. Večernji su zvuci
Prelili sag polja, rodnih vinograda,
A ja snatrim kako dušom akord pada,
Pijem s usna vrelih, a ruka u ruci.

I što nekad davno bilo, k'o da nije,
I što nikad niesam ni u snu snatrio;
Usud sav nad nama raskoš je nadvio,
Pa srčemo hašiš, a plam bukti, vrije.

A što jedre grudj i dršću i tresu
I golica licem rumen, strast i čari,
To su, draga, oni usjevi nam jari,
Što će doniet ploda u ivanjskom kriesu.

Gle: još crkva stoji... kako ljupko milo
Smiješi se toranj viti, što se pruža
Nad seocem k nebu i na njemu ruža,
A večernje zvono davno odzvonilo,

Pa tek mrakom možda svetac dobar koji
Spominje se na nas il' sved prislušćiva,
Kako duša naša sred guguta pliva
U predvorju hrama, gdje smo si k'o svoji,

Oproštajni cjelov dali, što izgara,
A zavjet i ljubav kradom obnovili...
— — Je l' da se tog sjećaš, kad molitva krili,
I ti skromna slušaš riječ božju s oltara?!

SLUTNJA

Opet crna neman u dolove slazi
Kao avet. Krila teška pruža lijeno
Na sve strane. Ne znam je li to zmija plazi
Suhom sitom, gdje se trese s plasta sijeno

I u šuštu mota, li' je jakrep ljuti
Podgrizao zelen meku, što je puna
Životnoga daha i ponosne sluti
Dizala se k nebu, gdje tek oblak muti,

Kad ga bura vitla. Stojim kao cvijet
Bez šare i svijlni latica na drumu,
A okolo mene od mrtvila svijet
Krađe se i bjega. Rado bih u šumu,

Što se snena stere skoravitim graniem,
Gdje su čar i dražest zamrsnute buse
Rastepene sniegom. Čupavim šikariem
Već se krađe sumrak, snovi laki truse.

Gle: baš kraj tog džbuna, gdje sad trune klada,
Prvi put sam sreo Ljubav, što se zove.
Rumen ju svu obli i sred toga sklada
Drhtale su grudi sve slade. Ah, nove

Misli, kao prelest, dušu velom preli
I čeko sam dugo. Sanje uzdrhtale
Iskale su Tebe... Usne jedre, je li,
Štošta bi nam pričat do u zoru znale,

Kad bi opet na tom putu susret pao?!
Al zaman Te zovem, kad su niema slova,
K'o sva moja prošlost. Ja osjećam: zao
Duh je zavrtlao. A što šuma ova

Stoji samnom, čeka uskrsnuće dana
I proljet, što nosi i Život i Snagu,
To su tlapnje... ništa. Smojijeh usana
Krv već ledna gleda: Smrt i — — Mrtvu Dragu.

CRV

U gluho crno doba, kad snena sanja sklada,
Ja osjećam nadamnom ko da se nebo lama
I silazi u priči, sa svilnim pahuljama
Kraljica noći draga, ko vjera i ko nada,

U sjaju svom, što grije i peče sve u meni,
Pa topi led i snieg, moj ponajljepši sviet,
Gdje krute sante plove uz rezak fijuk zdeni
I srvan klonem. Sapet moj vedri dršće liet

I u klupko se svijam. O, vilo jesi l' čula
Moj vapaj? Moje molbe? Moj uzdisaj i tužbu
Života krutog, što se uz samrtničku družbu
Vijuga putem? Bašta već davno uvenula,

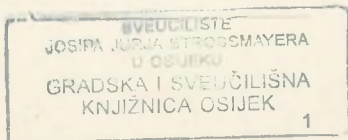
Šarene arabeske i cvjetni sag pust leži
Ko očupani busen, ko džbum bez sitna granja,
Ko šuma bez svježine od kuda život bježi
Bez utjehe ,bez riječi, bez slatkog spominjanja.

Ja čekam u toj noći i pijem dašak svaki,
Uz gorki gutljaj kliže i gorka suza, a ti
Ko sfinga pružaš pogled tek mrtvi, što ko laki
Zavirlaj draška cviet kad sunca trak ga zlati.

Al meni to je malo, jer zebem kao šiba
Na vodi, što ju pljuska i val i santa leda,
Pa ponirem sred zjala i njezinoga gliba,
U kojem vrtlog vitla i odahnuti ne da.

Ah, pusta tlapnjo, zašto u noćcu slaziš kasnu
Bez maslinova pruta, bez utjehe i rieči,
Bez vedra smieška, kada baš zvijezde svietle gasnu,
A nema tko da vida i ranu bonu lieči?!

Ja osjećam nadamnom sved Demon plije tavnj,
Kad noć se spušta snena i nebo se prolama,
Što silazi duboko u dušu pahuljama
I zagriža i kopka crvotok... moj drug davni.

NAS OVNI LIST CRTAO PROF. ŠAŠA ŠANTEL (SUŠAK)
TISAK HRVATSKOG ŠTAMPARSKOG ZAVODA D. D.
PODRUŽNICA U OSIJEKU

1918

RUDOLFO FRANJIN MAGJEŠ

PJESME

PORIVI, prva knjiga pjesama, 1905.

PORIVI, druga knjiga pjesama. S predgovorom dr. I. Krnica 1907.*

PORIVI, druga knjiga pjesama u drugom izdanju 1909.

NOVI ZVUCI, treća knjiga pjesama 1909.*

NOVI ZVUCI, treća knjiga pjesama u drugom izdanju. S predgovorom
F. Ž. Milera. 1912.*

NOVI ZVUCI, treća knjiga pjesama u trećem izdanju. S predgovorom
F. Ž. Milera i dra J. Tominšeka. 1912.*

RUKOVET EPIGRAMA, 1907.

EROTIKA, prva sveska, 1918.

ŠKICE I NOVELE

ZAPISCI SA SELA, iz života hrvatskog seljaka u Slavoniji. S predgovorom dra F. Ilešića, 1907.*

SA SLAVONSKE RAVNI, 1913.*

IZ NAŠIH SELA, 1913.*

BEZ LJUBAVI, pripovijest. 1913.

CRVENI KRIŽ i drugi zapisci sa sela u oči rata. 1915.*

KOLOSJEK I STAROPUTINE, 1917.

PREVEDENA DJELA

OBRAZKY ZE SLAVONSKE VESNICE. Zčestil Jaroslav Janko — Jan Koch) v Brne, 1911.)

Z WIEJSKIEJ ZAGRODY, Przelozil dr. Jan Magiera (Kraków, 1912.)

DORFGESCHICHTEN. Uebersetzt von Marie Horvath-Pethő (Wien-Leipzig, 1913.)

SLAVICE. Kytuca uvitá z povidek, báji, bajek a ličeni. Przelozil Adolf Šustr (Chrudimi, 1910.)

ZVJEZDICOM OZNAČENE KNJIGE RASPAČANE SU.

886.2-1

MAG

e